

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **T. G.**, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Prostějov, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 12. 2014, č. j. 22 A 1/2013 - 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 14. 11. 2012, č. j. KUZL-67173/2012, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy (dále též jen „městský úřad“) ze dne 27. 9. 2012, č. j. MUUH-OD/60306/2012/VJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím městského úřadu byla žalobci podle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pořádková pokuta ve výši 500 Kč za to, že se bez závažných důvodů nedostavil na výzvu k městskému úřadu k podání vysvětlení ve věci oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2013, č. j. 22 A 1/2013 – 38, byla žaloba zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 2 As 58/2013 – 19, byl uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně pro nepřezkoumatelnost zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 12. 2014, č. j. 22 A 1/2013 – 59 (dále též jen „napadený rozsudek“) byla žaloba opětovně zamítnuta.

V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval podmínkami pro uložení pořádkové pokuty osobě, která se přes výzvu nedostaví k podání vysvětlení. Dospěl přitom k závěru, že podmínky řádného předvolání, poučení o následcích spojených s jeho neuposlechnutím i absence *závažných důvodů* pro nedostavení se, ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích, byly splněny. V případě *závažných důvodů*, bránících předvolanému se na předvolání dostavit, se jedná o neurčitý právní pojem, při jehož interpretaci se správnímu orgánu vytváří prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze pod neurčitý pojem podřadit či nikoliv. Krajský soud zdůraznil, že v daném případě šlo ze strany žalobce již o druhou, nikoli řádnou, omluvu pro nedostavení se k podání vysvětlení, zaslanou v blízké časové návaznosti ke dnům, na něž byl předvolán (byť první omluva byla žalovaným akceptována). Důvodem první omluvy bylo čerpání dovolené právního zástupce, v případě druhém šlo o služební důvody žalobce; skutečnost, zda se jednalo o omluvu přímo žalobce, či jeho právního zástupce, není podstatná. Ani k jedné z omluv však nebyly připojeny žádné písemné doklady, proto dle krajského soudu žalovaný postupoval zcela v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, pokud žalobci za nedostavení se ke správnímu orgánu uložil pořádkovou pokutu. Krajský soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že pouhé tvrzení žalobce, respektive jeho právního zástupce, o nemožnosti dostavit se ke správnímu orgánu ze služebních důvodů, nelze s ohledem na jeho vágnost, neurčitost, neprůkaznost a neprokazatelnost jako *závažný důvod* akceptovat. K posouzení vlastní závažnosti důvodu neúčasti na jednání v daném případě tedy ani dojít nemohlo, neboť žalobce svá tvrzení žádným způsobem neprokázal, byť o této povinnosti byl v předvolání poučen. V této situaci neobstojí ani argumentace žalobce, že sám je jednatelem ve své společnosti, a proto by doložení důvodů omluvy bylo potvrzením jeho samého. Krajský soud k tomu uvedl, že v případě nutnosti služební cesty jistě existuje možnost tuto nějakým způsobem prokázat (objednávka na určitý den, e-mailová komunikace apod.).

Krajský soud ztotožnil i s názorem žalovaného, že pokud správní orgán předvolal žalobce k podání vysvětlení, bylo jeho povinností předvolání, včetně nařízeného termínu respektovat, a v případě kolize s jiným zaneprázdnněním bylo pouze v jeho zájmu správní orgán o této skutečnosti zavčas informovat (nikoli až bezprostředně před nařízeným jednáním jako v projednávané věci) a domluvit jiný termín, vyhovující oběma stranám. Je absurdní, aby správní orgán v každém individuálním případě z vlastní iniciativy kontaktoval účastníky s dotazem, zda jim nařízený termín vyhovuje. Pořádková pokuta nebyla žalobci uložena za to, že v omluvě nenavrhl jiný termín jednání, ale za to, že neprokázal existenci tvrzených *závažných důvodů*, bránících mu se na předvolání dostavit.

Poukaz žalobce na závěry Ústavního soudu uvedené v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 není dle krajského soudu na daný případ příslušný, neboť pořádkový

pokračování

postih nebyl žalobci uložen za to, že by odepřel podat vysvětlení, ale za to, že se k podání vysvětlení bez závažných důvodů nedostavil.

Dále se krajský soud ztotožnil s názorem, že pro podání vysvětlení ve věci přestupku měla význam toliko výpověď samotného žalobce, nikoli jeho právního zástupce; ta by účel podání vysvětlení nemohla naplnit. Na druhou stranu odůvodnění uložení pořádkové pokuty tím, že se k podání vysvětlení nedostavil ani žalobce, ani jeho právní zástupce, nemohlo nijak negativně zasáhnout do právní sféry žalobce, naopak bylo pro něj příznivější, jelikož měl možnost se uložení pořádkové pokuty vyhnout svou osobní přítomností nebo přítomností právního zástupce (popřípadě řádnou omluvou).

Konečně k žalobní námitce, že z rozhodnutí není patrné, zda je pořádková pokuta ukládána žalobci nebo jeho zástupci, krajský soud konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému; pořádková pokuta byla uložena přímo žalobci.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že před uložením pokuty za nedostavení se na výzvu k podání vysvětlení je třeba zjistit, zda jsou naplněny znaky správního deliktu, a to při zohlednění požadavků vyplývajících z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Jedním ze zákonných znaků „*přestupku*“ (jde o pořádkový delikt - pozn. Nejvyššího správního soudu) kladeného stěžovateli za vinu, je absence *závažných důvodů* pro nedostavení se na výzvu na jeho straně. Trestat tak lze jen a pouze za nedostavení se k podání vysvětlení bez závažných důvodů; nelze naopak trestat za to, že *závažné důvody* nebyly správnímu orgánu prokázány. Správní orgány byly povinny *ex officio* absenci *závažných důvodů* před uložením sankce prokázat s ohledem na zásadu materiální pravdy. Stěžovatel se tedy kasační stížností opětovně ohrazuje proti údajně zkratkovitému argumentu krajského soudu v napadeném rozhodnutí, založenému na tom, že nedoložení tvrzených *závažných důvodů* značí jejich neexistenci.

V další části kasační stížnosti stěžovatel opětovně namítá, že v uložení pokuty ve výši 500,- Kč za *de facto* první omluvu za nedostavení se k podání vysvětlení spatřuje porušení zásady přiměřenosti. Ostatně nezodpovězení otázky přiměřenosti výše pořádkové pokuty krajskému soudu v předcházejícím řízení vytýkal i Nejvyšší správní soud. Ani této námitce však krajský soud v novém projednání nepřisvědčil, ač ukládání trestněprávních sankcí, kam ve smyslu Úmluvy spadá i ukládání pokut dle ustanovení § 60 přestupkového zákona, je nepochybně prostředkem *ultima ratio*. Správní orgán by tak měl vždy zvážit, zda mu právní řád neposkytuje jiný prostředek reakce na neuposlechnutí výzvy. Vzhledem k tomu, že předmětem správního řízení bylo projednání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, se tedy dle názoru stěžovatele nabízelo v řízení dále postupovat bez jeho přítomnosti, kdy tento závěr podložil odkazem na blíže specifikované rozsudky zdejšího soudu.

V napadeném rozsudku je stěžovateli také vytýkáno, že nedoložil svá tvrzení ohledně existence *závažného důvodu* nedostavení se k podání vysvětlení jak na straně své, tak i na straně svého zástupce. K tomu stěžovatel uvádí, že omluvy byly činěny prostřednictvím advokáta, a je tak nutno přistupovat k nim s důvěrou v čestnost advokátního stavu, nikoli považovat je *a priori* za zkreslená či nepravdivá, a tudíž systematicky trvat na jejich prokázání. Nedůvěru by měl správní orgán pojmout teprve v případě důvodných pochyb o pravdivosti tvrzeného, neboť v případě prokázání jeho zkreslenosti či nepravdivosti je takové jednání příslušníka advokátního stavu dostatečně postihováno v kárném řízení, jež může vést až k vyškrtnutí advokáta z České advokátní komory. Stěžovatel je tedy toho názoru, že tvrzení jeho právního zástupce o existenci dovolené a pracovní cesty měl správní orgán považovat za prokázané, a až v případě pochybností se měl dotázat na podrobnosti či vyzvat k jejich doložení. V této souvislosti se stěžovatel kasační stížností ohrazuje vůči závěrům krajského soudu o nedostatku součinnosti na jeho straně. Dle jeho názoru je zcela obvyklé, že orgán veřejné moci termíny pro úkony, k nimž je potřebná přítomnost více osob, s těmito osobami před jejich stanovením konzultuje, neignoruje časové možnosti účastníků a v rámci možností jim vychází vstříc, obzvláště tam, kde jsou tito zastoupeni advokátem z důvodu jeho pracovního vytížení.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (obě podané stěžovatelem), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*.“ Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná především stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou tento soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížnostní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se týká právních otázek, kterými se kasační soud ve svém předchozím rozhodnutí z povahy věci ani zabývat nemohl; tehdy totiž uzavřel, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku věcně nevypořádal všechny řádně a včas uplatněné žalobní námítky, a tím nevyčerpal celý předmět řízení tak, jak byl vymezen žalobními body.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítá, že trestat pořádkovou pokutou lze pouze nedostavení se k podání vysvětlení bez závažných důvodů, nelze ji však uložit za to, že závažné důvody nebyly správnímu orgánu prokázány, neboť ten byl *ex officio* povinen absenci závažných důvodů před uložením sankce ověřit. K tomu je třeba uvést, že v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22, konstatoval, že stěžovatel nejenže své tvrzené *závažné důvody* nijak nespécifikoval, ale především tato tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady, a to přesto, že v předvolání k podání vysvětlení byl výslovně poučen o tom, že k případné omluvě je nutné doložit doklad týkající se důvodu neúčasti na jednání, přičemž povinnost prokázat nebo alespoň osvědčit svá tvrzení (důkazní břemeno) je neodmyslitelnou součástí české právní teorie a praxe. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nadto je vhodné upozornit, že problematikou prokazování existence *závažných důvodů* omluv, ve smyslu ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně zabýval, přičemž toto ustanovení interpretoval stejně, jako krajský soud v nyní projednávané věci. Například v již zmiňovaném rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 4 As 155/2013 – 27, uvedl, že *„[z] obecně koncipované omluvy, která byla zaslána den před nařízeným jednáním a správnímu orgánu doručena v den, kdy mělo proběhnout jednání, a která byla již druhá v pořadí, nelze dovozovat, že by správní orgán měl povinnost takto ‘neuchopitelnou’ omluvu složitě a komplikovaně ověřovat, zvláště s ohledem na nedostatek času. (...) Bylo naopak věci žalobce, pokud chtěl svá práva řádně chránit, a nikoli jen účelově prodlužovat správní řízení za účelem prekludování své odpovědnosti za přestupek, aby svou opakovanou omluvu doručil správnímu orgánu s dostatečným předstihem a aby důvod omluvy náležitým způsobem doložil. Jestliže omluvu žalobce k prvnímu ústnímu jednání správní orgán toleroval, lze to vnímat jako projev respektu vůči právu žalobce na řádný proces. Takováto tolerance však není na místě, pokud se obviněný z přestupku nedostaví ani k dalšímu jednání, omluvu zašle ‘na poslední chvíli’ tak, aby došla správnímu orgánu nejdříve v den nařízeného jednání, aniž by z takové omluvy bylo zřejmé, proč tak učinil takto pozdě, případně aby tento důvod náležitým způsobem doložil (tvrzení žalobce, že od doručení předvolání dne 2. 4. 2012 až do 10. 4. 2012 byl mimo území republiky, je nedoložené), zejména pokud důvod samotné omluvy je poměrně vágní.“*

Krajský soud v napadeném rozsudku správně připouští, že i služební povinnosti by mohly být za určitých podmínek (zejména v případě jejich neodkladnosti či důležitosti), akceptovány jako *závažný důvod* nedostavení se na základě předvolání ke správnímu orgánu, v dané věci však stěžovatel jejich existenci žádným způsobem neprokázal, a proto se krajský soud vlastní závažností důvodu omluvy stěžovatele vskutku zabývat nemusel. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje, stejně jako s přístupem správních orgánů i krajského soudu, zohledňujícím také okamžik stěžovatelovy omluvy (viz výše citovaný judikát). Z doručanky založené na listu č. 8 správního spisu vyplývá, že stěžovatel osobně převzal předvolání k ústnímu jednání již dne 29. 8. 2012 (právnímu zástupci stěžovatele

bylo předvolání doručeno do datové schránky dne 27. 8. 2012). Tuto skutečnost stěžovatel nijak nezpochybnil. Omluva z jednání však městskému úřadu došla až dne 26. 9. 2012, tedy v den, na který byl stěžovatel předvolán k podání vysvětlení. Stěžovatel omluvu zaslal dne 25. 9. 2012 (viz čl. 10 správního spisu) prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, ač by v daném případě bylo namístě učinit omluvu jiným, vhodnějším způsobem, například telefonicky, jednak s ohledem na časovou blízkost termínu předvolání, jednak na případnou zpětnou vazbu městského úřadu (zda takovou omluvu bude akceptovat).

Z hlediska ústavní konformity shora uvedených závěrů (viz krajským soudem zmiňovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08) je třeba upozornit, že v projednávané věci se stěžovatel neodmítl ke správnímu orgánu na předvolání dostavit a podat vysvětlení *a priori*, pouze sdělil, že tak nemůže učinit v daném termínu, a to pro blíže nespecifikované a nedoložené pracovní důvody. Jde tedy o typově odlišnou situaci, než kterou se zabýval ve zmiňovaném nálezu Ústavní soud, a postup správních orgánů tak nevedl ke kolizi s právem stěžovatele nepřispívat ke svému sebeobviňování (*nemo textur se ipsum accusare*).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze tedy přisvědčit krajskému soudu, pokud v projednávané věci konstatoval, že podmínky pro uložení pokuty, vyplývající z ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích byly splněny. První kasační námitka tak není důvodná.

V další části kasační stížnosti stěžovatel opětovně namítá nepřiměřenost výše uložené pokuty s tím, že byla uložena za *de facto* první omluvu. Ani s touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Zatímco totiž v předcházejícím rozsudku krajský soud tuto námitku nevypořádal (což bylo i důvodem pro jeho zrušení), v nově vydaném rozsudku, napadeném nyní kasační stížností, již respektoval závazný právní názor vyslovený zdejším soudem, neboť z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že i tuto otázku podrobil svému hodnocení. Přílehlavě uvedl, že šlo již o druhou omluvu stěžovatele, přičemž není rozhodné, zda se jednalo o přímo o omluvu jeho, či jeho právního zástupce; v obou případech se stěžovatel ke správnímu orgánu nedostavil bez *závažného důvodu*, respektive takové důvody nedostavení se nijak neprokázal. V otázce aktivity směrem ke stanovení náhradního termínu pro podání vysvětlení se krajský soud zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že bylo povinností stěžovatele předvolání, včetně nařízeného termínu, respektovat, a pro případ, že stěžovateli nařízený termín kolidoval s jeho zaneprázdněním, bylo jen v jeho zájmu správní orgán o této skutečnosti včas informovat a snažit se domluvit si jiný termín, vyhovující oběma stranám. I s tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a stejně jako krajský soud považuje za absurdní, aby byl správní orgán povinen v každém individuálním případě, nad rámec doručeného předvolání k podání vysvětlení, z vlastní iniciativy kontaktovat účastníky řízení s dotazem, zda jim skutečně nařízený termín vyhovuje.

Zbývá dodat, že pokud ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích umožňuje správnímu orgánu uložit pořádkovou pokutu až do výše 5.000 Kč, je pokuta uložená v dané věci (500 Kč) pokutou uloženou při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tvrzenou nepřiměřenost této pokuty nespojuje s tvrzením, že by uložená pokuta měla mít pro něj likvidační či jinak závažné důsledky, lze

pokračování

konstatovat, že v případě pokuty uložené na hranici jedné desetiny zákonem stanovené sazby, je její nepřiměřenost pojmově vyloučena. Stejně se ostatně zdejší soud již vyslovil například v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 6 A 96/2000, kde konstatoval, že „[o] zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného zmocnění.“

Stěžovatel v kasační stížnosti konečně namítá, že k tvrzením činěným vůči správnímu orgánu prostřednictvím advokáta je nutno přistupovat s důvěrou v čestnost advokátního stavu, nikoli tato považovat *a priori* za zkreslená či nepravdivá, a tudíž nutně trvat na jejich prokázání.

Tuto námitku však Nejvyšší správní soud nemohl věcně vypořádat, neboť stěžovatel ji neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak mohl učinit. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o *důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Je přitom evidentní, že taková námitka v žalobě uplatněna nebyla, přičemž stěžovateli v tom nic nebránilo (nejde například o reakci na argumentaci krajského soudu, vyjádřenou poprvé až v odůvodnění jeho rozsudku).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu